

Előfizetési árak:

Helyben, vagy postán küldve:
Egy évre 10 frt — kr.
Félévre 5 frt — kr.
Negyedévre 2 frt 50 kr.
Egy óra 1 frt — kr.
Egyes szám 5 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (**nagy-uj-utca, 1702. sz.**) bérmentve küldendő. Ide intézendők a reklamációk is.

Előfizethető helyben:

Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében, Szinay Gyula kiadó lakásán (kis-csapó-utca 383. sz.) és a szerkesztőségben — vidéköl pedig a postahivatalok útján.

DEBRECZEN

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.
A debreczeni és vidéki függetlenségi párt közlönye
 Megjelen **naponként**, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többszöri hirdetések alk. szerint jutányos áron vétetnek fel. Bélyegdíj minden külön beiktatásért 30 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló újdonság sora 50 kr. Nyilttéri közlemények minden petit sora 50 kr.

Hirdetések fölvetetnek Szinay Gyulánál, a szerkesztőségben, valamint Ziehermann H. közvetítő irodájában is.

Név nélkül, vagy bérmentetlenül beküldött levelek nem vétetnek figyelembe.

Kéziratok vissza nem adtnak

A bagatell reformja.

(A—e) Miniszteri székfoglalása alkalmával ez ígéretek bőségszarujából annyi szép kilátással árasztotta el a közönséget Szilágyi Dezső, hogy szinte szemünk káprázott bele s már láttuk az igazságszolgáltatás ma még ugyancsak ázsiai mivoltát minden vonalon gyökeres javulásnak indulni.

Hallottuk ugyan a fizetett tollak által gyakorra emlegetni, hogy Szilágyi ilyen meg olyan erélylyel dolgozik a célbavett reformtervezeteken: ám az illetékes forum a törvényhozás elé még alig került valami. Eddig csak annyit tett, hogy az ország két királyi tábláját, részben a kortes szempontokra való tekintetből, elosztotta tizenegy részre. De azóta a leányzó aluszik.

Pedig közel kilátásba helyezte volt egyebek közt a bagatell-eljárás reformját is.

Mindenki tudja, hogy ez a törvény a gyakorlatban tökéletesen rossznak és hasznavehetetlennek bizonyult. A kereskedő és iparos osztály naponként érzi ennek a rossz törvénynek a káros hatásait. Az érdekelt körök már minden téren hangoztatták sérelmeiket s kérvényezték e törvény megváltoztatását.

Szilágyi Dezső valami javaslat-félét ki is dolgoztatott, de ez a javaslat eddig csak hirlapi discussió tárgyat képezte; de hogy fog-e az igazságügyi kormány komolyan hozzáfogni a kérdés gyors megoldásához, azt az eddigiekből következtetve aligha vehetjük biztosra. Annyit azonban tudunk, hogy a kérdés halogatást nem tűr, mert ahhoz a magyar társadalomnak két jelentékeny osztálya: az iparos és kereskedő elemnek szoros értelemben vett életérdekei fűződnek.

Arról van ugyanis szó, hogy az iparos és kereskedő az adósát 50 forint alul levő követeléseire nézve ott perelje ama bíróság előtt, a mely a kereskedő vagy iparos székhelyére nézve illetékes.

Nem kell e kérdést kicsinyelni. A kik a gyakorlati életviszonyokat ismerik, azok átlátják, hogy a helyzet tarthatatlan, a két jelentős társadalmi osztály épen legközvetlenebb érdekeit illetőleg ki van szolgáltatva egy rossz törvény káros rendelkezéseinek. Statisztikai adatokat lehetne összeállítani arról, hogy hány iparos és kereskedő elveszni hagyni volt kénytelen 50 frton alól volt követelését, csak azért, mert az ő székhelyétől távol lakó adósait nem volt joga másutt, mint az adós lakhelyén illetékes bíróság előtt peresíteni.

A perelésnek ez a módja nemcsak idő-, hanem jelentékeny vagyoni veszteséggel is jár. Ezért érthető az, ha az iparos és kereskedő osztály immár nagyon sűrű időközökben fordul orvoslásért a kormányhoz. — Odafenn azonban ugylátszik nem értik meg az ilyesféle panaszkodásokat. Nem értik meg, minő káros az az iparos és kereskedői elemre nézve, ha kisebb követeléseikért falun kell perelnie a községi előjáróság előtt, vagy e forum segélyével kell jogos követelésének behajtását eszközölnie.

Pedig hát a kormány ezen a bajon nagyon könnyen, mondhatni, egy tollvonással segíthet. Mert csak annyit kell javítani, jobban mondva változtatni azon a rossz törvényen, hogy az iparos és kereskedő osztály a saját üzletének székhelyére nézve illetékes bíróság előtt legyen jogosult az adósait perelni.

Nem azért sürgetik az illetők e módosítást, mintha az adósok helyzetét akarnák sulyosabbá tenni, hanem azért, mert igazságtalanság, hogy a törvény nem egyenlő mértékkel mér a társadalom polgárainak, holott mindenki egyenlő véleményre tarthat igényt. — A bagatell-eljárás jelenlegi rendszere csak arra alkalmas, hogy a társadalom egy jelentékeny kontingensét könnyelmű adósságcsinálásra ösztönözze. Már pedig az a

A DEBRECZEN TÁRCZÁJA.

János bácsi.

A »Debreczene« eredeti tárczája.

Egyik jogász kollegámat azért buktatták meg a szigorlaton, mert a tanárnak arra a kérdésére:

— Kereskedő-e a kofa? — azt felelte, hogy:

— Igenis, kereskedő.

Szegény kolléga, mikor ezt feleletet kidrukkolta, bizonyosan a János bácsi »kereskedés«-ére gondolt. Hiszen ha János bácsi kereskedő, miért ne lehetne az Szájasiné asszonyom is, aki a főkapitány urnak legfrissebb parancsa folytán díszes sátorban árulja a hidegtől megvénült — akarom mondani megránczosodott almákat, körtéket.

A János bácsi üzlete ott virágzott a nyakszirt-utca szegletén s ha az ember közelről szemügyre vette, a következő hieroglifáknak látszó betűket olvashatta le a cég-tábláról:

X. JÁNOS
 vegyes kereskedése
 az »ASZALT SZILVA«-hoz.

Hogy pedig a t. cz. publikum nehogy hazugságot s félrevezetést sejtjen a dologban oda volt pingálva egy — egy — valami. Ez a valami pedig ép ugy lehetett görög dinnye, avagy viziló, mint aszalt szilvát.

Ne keressünk azonban a kákán is bogot, mert János bácsi akárkinek is keze irásá adta, arról, hogy az a valami aszalt szilva. Különbben is ennek megvitatása nem a kereskedelemhez, hanem a természetrajzhoz tartozik.

Ha hiszik önök, ha nem, de azért kimondom, hogy az »Aszalt szilva« virágzott s gazdája olyan szépen mosolygott a »Kuncsaft«-oknak, akár csak a sánta pék kutyája a meleg kiflnek.

Ment is a dolog szépen a maga rendje szerint, a míg a nemes város tanácsa el nem határozta, hogy az utcákat s így köztük a nyakszirt utcát is nivelláltatja.

A kimondott szót tett követte.

A mérnök urak felállították azt a ménkü masinát s kinézték rajta, hogy a föld a János bácsi aszalt szilvája előtt kereken egy méterrel lejjebb szállítandó.

Igy aztán a János bácsi üzlete a levegőbe került, a mi nem nagy baj lett volna, ha ez a dolog a jövő században történt volna,

a mikor már a léghajókat komfortábi helyett fogják használni; de így János bácsi kénytelen volt a dologon oly módon segíteni, hogy a vévöket — kötéltáncsón segítette fel a boltba. (Milyen szerencse, hogy kedves élete párja oldalba rugta a hat X-et, így legalább nem gyanúsították azzal, hogy ő maga segíti a házi barátokat az asszonyhoz).

Szegény János bácsinak oda lett a jó kedve, nem mosolygott többé. De hát hogyne, mikor a legjobb »kuncsaft«-jai elmaradtak, megjedvén a nyaktörő expediciótól.

Igy például, hogy többet ne említsek a sánta pék, meg a 80 kilogrammos Szájasiné asszonyom messze kikerülték az »Aszalt szilva«- Akik pedig nem riadtak vissza a regényes vásárlástól, azok nem győzték eleget szekirozni.

Különösen azok a hunczut cipész-gyakornokok nem hagyták békén az öreget.

— János bácsi! János bácsi!

— Mi kell, he?

— Ereszsen fel a boltba!

János bácsi csakhamar leeresztette a hágesót.

— Na, mit adjak?

— Adjik abból a veres pántlikából egy — literrel.

társadalom, melyben épen a törvény nyújt módot és alkalmat ilyen egészség-telen irányzatok lábrakapására, az maga hova hamarabb beteggé válik, s az életviszonyokban egyre ferdébb állapotok keletkeznek.

A magyar állam konszolidációja érdekében pedig épen az kívánatos, hogy az anyagi fejlődésnek megadassanak a szükséges biztosítékok, erre pedig egyik legsarkalatosabb föltétel az: hogy a törvények igazságos oltalomban részesítsék a polgárság anyagi érdekeit.

Ezért fölülte szükséges, hogy a bagatell-törvény, mely épen az anyagi érdekek nagyobb megkárosítását idézte elő, a fentemlitett értelemben gyorsan megváltoztassák, — s ha Szilágyi Dezsőben csakugyan megvan az a hirdetett erély és igazságérzet, lásson utána e dolognak, mert ez valóban égető szükség mely nem tűr halogatást.

Közművelődési egyesület.

Debreczen, január 29.

Mily sokáig kell nálunk érnünk az eszméknek, míg valamiképp testet ölteniök sikerül! Husz éve lehet, hogy a nemzet jobbjai felriadtak, tudatára jutván egy rettenetes kórságnak, mely már századok óta emésztett a nemzet testén — észrevétlenül.

Értjük azt a megérthetetlen proceszust, mely abban nyilatkozott, hogy azelőtt virágzó magyar családok, községek, sőt egész vidékek kivétel nélkül nemzeti jellegűek; magyar nyelvet elfelejtették, magyar szokásaikat felecserezték idegenekkel, magyar viseletüket levették s felvették helyette a német, oláh, tót, horváth nyelvet, szokást és viseletet, Tiszta, sőt történelmi hangzású magyar nevek viselői egy árva szót sem tudtak magyarul.

A történelemben csak nem példátlanul, egy magában álló eset ez, okainak kutatásában a gondolkodó elme csaknem felmondja a szolgálatot. Hogyan? — hát mi nálunk a természet és társadalom örök törvényei is megfordítva éreztetik hatásukat, mint egyébütt mindenütt. E törvények azt követelik, hogy mindenütt a multebb a vagyonosabb elem olvassza magában az értelmiségben, jó módban állót, nem pedig maga olvad bele.

Ez állapotról hazánk legnagyobb fia Kossuth Lajos is nyilatkozott. Képzeltető, menyire fájt nemzetét lángolón szerető lelkének, mikor a szomorú állapotokról értesült: s az ő — a tünemények legmélyére hatoló — lángelméje meg is találta az okot: megtalálta a magyarság végzetes és vétkez közönyösségében.

A 80-as évek elején az e részben is hervadhatlan érdemeket szerzett magyar sajtó, jogos felhaborodásban rámutatott ezekre a viasz állapotokra s megmozdult a magyar társadalom teste is. Meg kellett mozdulnia, mert a magyar állameszme deleje érintette. És ez az eszme, mint mindig, ugy ez alkalommal is megtette csodáhatását.

Szemeink megnyiltak: sajnos nem kedvező látványra. Azt tapasztaltuk, hogy a magyarság ügye számos vidéken veszedelmes helyzetben van s hogy az erélyes cselekvés végső órája valóságosan beállott. Országszerte köztueattá vált, hogy a társadalomnak nincs oka pihenni, nincs oka elbizakodni, de kötelessége helyrehozni a réseket, melyeket a látatlan ellenség a magyarság testén ütött. S megalakult az E. M. K. E. megalakult a F. M. K. E. a magyar társadalomnak e legnemesebb célú alkotásai s most egy új közművelődési egyesület, a *dunántúli* kezdi meg működését.

A magyar nemzet tevékenységnek fejlődésében korszakot alkotó eseményt képez a közművelődési egyesületek szervezése. Őseink teremtették állami intézményeinket, s hosszú, kínos küzdelmek árán kifejlesztették azt. De ez, hogy ugy fejazzuk ki magunkat, csak alvó erőt képezett, mely hatalmasan nyilatkozott ugyan kívülről jövő veszélyek, vagy épen imminens támadások ellenében, de rögtön nyugalomra tért, ha a társadalom mindennapi munkájának feladatai, s a szociális erők belső fejlesztésének szüksége léptek előtérbe.

Mélyen érzett gőz volt az állam és a társadalom között. Hiányzott a kapcsolat, mely a nemzeti életnek e két fontos tényezőjét összekötötte s közös munkára serkentette volna. Volt magyar állam, kellett magyar társadalom, mint állami célokra szervezett s arra munkálló faktor. Kellott magyar társadalom, hogy egyleti tevékenységével hajtsa mindazt végre, hova az állam keze el nem ért.

A társadalomnak a közművelődési ügyekben győznie kell, mert oly állam, melynek társadalma a nemzeti eszmények után törni nem tud, avagy ellankad, mielőtt céljaihoz ért: maga sem számíthat tartósságra.

A mi állami életünk különösen fejlődött. Másutt az állami lét akkor öltött határozott alakot, mikor az egy területen élő fajok asszimilációja bevégeződött, vagy legalább a bevégezéshez közel állott, nálunk Magyarországon nem a faji, mint inkább a politikai együvértartozásnak, az ugyanazon területen élő fajok állami közösségének eszméje és tudata alkotja az államot. A közművelődési egyesületek érdeme, hogy a politikai együvértartozásnak erélye mellett a kulturális együvértartozás tudatát keltik fel s teszik együttesen oly hatalommá, melynél erőteljesebben ható állami konszolidáló faktort a státusok fejlődésében nem ismerünk.

Lelkünk mélyéből üdvözöljük a »Dunántúli magyar közművelődési egyesületet.« Ez egyesület is megérdemli, hogy minden jó hazafi ne csak rokonszenvvel kísérelje működését, hanem némi áldozatot se sajnáljon céljára, mely abban áll, hogy megmentse a magyar fajnak azt a nagy kontrugensét, melyet ily mentő kéz nélkül a magyar jellegből való kivételkezés s más fajba olvadás veszélye fenyeget.

Freystadt Sándor.

Magyar vita a román képviselőházban. A román képviselőház keddi ülésén a Catargi-fractió egy tagja interpellált azon alapok tárgyában, melyeket egy budapesti egyesület Románia egyes kerületeinek magyar származású lakossága közt eszközözendő propaganda céljából gyűjtött, továbbá a magyarországi románok helyzete, a külügyi politika, valamint azon allítólagos ellentétek tárgyában, melyek Lahovary nyilatkozatai és ama nyilatkozatok közt vannak, melyeket a »Kreuzzeitung« egyik levelezője adott Majorescu miniszter szájába. Lahovary miniszter azt válaszolta, hogy a külügyi kérdésre, melyet a képviselőházban vagy a senatusban behatóan fognak tárgyalni, nem tér vissza. A magyar társadalomnak szabadságában áll pénzt gyűjteni valamely propaganda céljaira, de ha emigrárisai meg akarnák kísérelni, hogy nyugtalanságot idézzenek elő, a hatóságok rendreállításának öket, Különben is a lakosság, a melyről szó van, román és csak vallása tekintetében különbözik a többi lakosságtól. Ami Majorescu minisztert illeti, őt másfél esztendővel előbb interviewolták meg, mint s kabinetbe lépett és nyilatkozatait elferdítve adták vissza. Ezután még egy szabadlevél képviselő szólott, mire Lahovary válaszolt és ezzel a vita véget ért.

Károlyi Sándor gróf módosítása.

A kormánypárt keddi értekezletén lényeges

— Nem ugy mérik azt te gazember, hanem rőffel!

— Adjék hát két rőf — kását.

Az volt a vége persze, hogy János bácsi megugrasztotta a nagyreményű s a jövő nagyiparosát, a ki nem is késett aztán megugrani, de a hágesóval együtt, s addig nem is adta vissza, míg János bácsi le nem kenyerzte egy kis medve-czukorral.

Néha napján akadt az öregnek egy-egy nagyban vásárló pasasérje is.

— Kérek 10 matring 300-as ezernát.

János bácsi egészen megrökönyödött.

— Hova gondol fiam, hiszen másnak is kell az: nemesak a maga részére tartom én azt.

Nem is adott többet kettőnél.

Egyszer aztán János bácsi nem nyitotta ki reggel a boltajtót, — esődöt kért ellene a — halál. A mennyei törvényszék Szent Pétert nevezte ki esődtömeggondnoknak, de bármily szigoruan is tartották meg a vizsgálatot, nem tudták megállapítani a hamis bukást.

Igy aztán a mennyországba kvártélyozták be, a hol most is árul ugyan, de nem szilvát meg ezernát, hanem — deszkát.

Magyaróssy Imre.

„Othello.“

Írta: Saphir. Fordította: Publik Ernő.

Nagyon komikus eset, annyit előre mondhatok. — Abból a régi jó időkből való még, mikor szerelmi kalandokat hajhásztam és bizonyos ablakok alatt mászkáltam.

Kerem! teljes meggyőződéssel állíthatom, hogy a lábajok közt nincs gyötrelmesebb, mint szerelmesnek lenni, mert ilyenkor az ember lőt-fut ide oda éjjel-nappal, akár csak egy esődbe jutott nagykereskedő, — üldözi, kergeti az embert a féltékenység, a vágy, az ostobaság, ami bizony nem k kis Miska — egyéb iránt probatum est.

M-ben volt. — Dühös szerelmes valék, akár csak egy fodrász legény és álmadozó, no persze csak ébren álmadoztam, mert a féltékenység nem hagyott aludni.

En, a szó teljes értelmében véve, valóságos szöke Othello voltam. Mit is mondtam: Othello?? Mi volt a te féltékenységed az enyémhez képest óh Othello!

Suvix!!!

Az ember féltékeny lehet szerelem nélkül is, hanem szerelmes nem lehet semmi esetre féltékenység nélkül. — A féltékenység tetszik tudni a szerelem próbaköve.

A féltékenység maga a lángoló szerelem, ugyszólván a szerelem „tüzvörös örökszöldje“, — egy vérszopó hyéna, mely éles karmaival ka-

parja ki a verzaklató gyanukat, — kitepi a sziv legmélyebb rejtekeiben szunnyadó kedves emlékeket és felfalja azokat elevenen. — Testvére a gyanúnak, szülő anyja a boldogtalanságnak, játszótársa a bizalmatlanságnak és anyósa az ezerszemű, millió fülű és myriád lábú pletykának.

Megvallva az igazat, én szerelmes voltam a bolondulásig és féltékeny az örültségig, ami nagyon természetes. Ha egykor megrohant a féltékenység, önmagam előtt is kitértem, mert olyankor magam sem tudom, mi minden történhetett volna; lehet az orromba haraptam volna, — lehet, kiteptem volna üstökömet, ami nem volt, — avagy neki rohantam volna a falnak fejével, — ah! de hiszen a fejemet is elvesztettem.

Mindenki tudta már a városban, hogy: »Kopál féltékeny bolond!« sőt némelyik még arra is rávetemedett, hogy igazi futó bolondnak tartsa.

Névtelen leveleket kaptam, szenzációs leleplezésekről, felfedezésekről. . . csakugyan kis hija, hogy bele nem örültem. Az egyik levélben figyelmeztetnek, hogy az ideáлом minden éjjel pamutfonálon levélkét bocsát le ablakából a másikat meg felhuzza vele. Ez tökéletesen elegendő volt, hogy megsebzett vadkanként futkórozzak össze-vissza a városban. Ugy rémlétt előttem, mintha izzó lenne a föld, forrna a

módosítások nélkül elfogadván a munkás-be-tegsegélyezési törvényjavaslatnak első tizenöt szakaszát, áttért a kisdudovási törvényjavaslat ama szakaszainak tárgyalására, melyeket a ház több felmerült módosítással egyetemben visszautasított a közoktatási bizottsághoz. A bizottság által javasolt s a felekezeti imádságra vonatkozó Károlyi Sándor gróf-féle módosítással lényegében megegyező új szakasz fölött hosszas vita indult meg.

Horváth Gyula eltérést látott benne a törvényjavaslat eredeti álláspontjától s veszélyeket állami és nemzeti szempontokból. Ezzel szemben Csáky gróf miniszter hangsúlyozta, hogy az új szakasz nem áll ellentétben a törvényjavaslat eredeti intencióival s oly módon oszlatja el a felekezeti skrupulusokat, hogy a javaslat eredeti álláspontja is megőve marad. Az állami és nemzeti szempontból lehető veszélyeknek elejét veszik a javaslat egyéb intézkedései. — Tisza Kálmán jobbnak tartotta az eredeti rendelkezést s sajnálja a módosítást, de ennek dacára annyi becses dolgot talál a javaslatban, hogy semmiféle akadályt nem akar törvényerőre emelkedése elé gördíteni. Hasonló értelemben nyilatkoztak még többek is, nevezetesen Tisza Lajos gr. és Hegedűs Sándor, míg György Endre az új szakaszban a törvényjavaslat álláspontján ejtett részt s a Károlyi gr.-féle indítvány rosszabot kiadását látja, a mely felfogás ellenében Berzeviczy államtitkár hangsúlyozta, hogy a §. csakis abban különbözik Károlyi gr. indítványától, hogy biztosítja a felekezeti óvóba be nem jutó gyermekek óvólatogatását is. — A §. mellett nyilatkozott még a ház közoktatási bizottságának elnöke, Firczak s egyik tagja, Fenyevesy Ferencz is s Szárpár gróf kormányelnök szintén a §. elfogadását kérte, óhajtván, hogy a javaslat akként emelkedjék törvényerőre, hogy minél több megnyugvással s minél kevesebb ellenszennvel találkozzék. A mennyiben egyesek nem találnák a §-t elfogadhatónak, a kormányelnöknek nem volt kifogása az ellen, hogy a szavazástól tartózkodjanak. — Az értekezlet tulnyomó többsége elfogadta a szakaszt.

BELFÖLD.

A magyar fegyvergyár, melynek első kísérlete oly csúfos kudarcot vallott, előbb-utóbb föltámad halottaiból. Sőt már annyira előhaladt a dolog, hogy az igazgatósági elnök is ki van szemelve s ezen állást — hír

szert — báró Rosner Ervin hontmegyei főispán nyeri el.

A primási szék betöltésére vonatkozólag a félhivatalos »Nemzet« kijelenti, hogy az ez idő szerint köztudomásra hozott személyi kombinációk időelölttek. Az azonban bizonyos, hogy az intercalare csakis annyi időig fog tartani, mint a mennyi az ügy természetével összefüggő kérdések elintézéséhez szükséges. — A primási javakra különben kormány-biztosul Boncz Ferencz köralapítványi jószágigazgató neveztetett ki.

Fejérvári balesete. Midőn b. Fejérvári honvédelmi miniszter Esztergomba utazott a primás temetésére, a szán, melyen ült, Doroghnál felborult. A miniszter — fájdalom — csak csekélyebb ütődéseket szenvedett.

Politika a színházban. A kolozsvári főkapitányságnak a »Valeni nász« előadása alkalmával elfogott színházi tüntetők ellen hozott ítéletét a városi tanács feloldotta és kimondta határozatilag, hogy az ügy az illetékes bírósághoz tétessék át. A tanács azzal indokolta határozatát, hogy a tüntetésben nemzetiség-ellenes izgatást lát. A feloldó határozat városszerte meglepedést szült.

KÜLFÖLD.

Bismarck bukása maga után vonta az ő zöcsövények: a »Norddeutsche Allgemeine Zeitung«-nak bukását is. A híres német lap április elején megszűnik s szerkesztője egy távirati iroda vezetését veszi át.

Megdobált osztrák czimer. Rómában egy ittas asztalos 3 követ dobott a »Maria del Anina« német templom kapuja fellett lévő osztrák czimerre. A dolognak nincs nagyobb jelentősége, mert midőn a tettest elfogták, az kijelentette, hogy azért dobta a követeket, hogy elfogják.

A chilei forradalom. A magántáviratok reménytelennek mondják Chilében a helyzetet. A kereskedelm teljesen megakadt, a chilei kikötőkből az összes hajókat kiutasították, hogy a hadi műveleteknek helyet csináljanak. — Hír szerint — oly nagy az elégedetlenség, hogy a lázadástól lehet tartani. — A legújabb jelentések szerint a chilei felkelők Cogunaboj megostromolták, aztán elfoglalták Limachó városát. Ginletta hasonlóképp a lázadók kezébe került.

Szaáduallah utódja. Szaáduallah utódjaul a bécsi török nagykövetségben elsősorban Sakir basát, Kréta pacifikátorát emlegetik, az-

tán Turkhan bejt, a madridi török követet. Sakir inkább Pétervárra vágyódik.

Az olasz költségvetés. Az olasz földmívelési miniszter megnyitván a kereskedelmi tanács ülését, ez alkalommal kijelentette, hogy a pénzügyminiszter expozéjában ki fogja jelenteni, hogy a költségvetésben az egyensúly helyre van állítva.

Szalóniki megszállása? A londoni török nagykövet kérdést tett az angol külügyminiszteriumban ama hír tárgyában, hogy Anglia és Ausztria-Magyarország közt állítóg titkos egyezség jött létre Szaloniki megszállása iránt. Salisbury marquis kijelentette, hogy e hír valótlan. Ily egyezség kötése nem volna megegyeztethető, sőt homlokegyenest ellenkeznek Anglia politikájával. A török nagykövet közölte a választ a szultánnal és a portával.

Városi közgyűlés.

Debreczen, jan. 29.

Debreczen sz. kir. város törvényhatósági bizottsága ma délelőtt — gr. Dégenfeld József főispán elnöke alatt — rendes közgyűlést tartott, mely elég szépen volt látogatva.

Gróf Dégenfeld József főispán üdvözölvén a közgyűlés tagjait, meleg hangon emlékszik meg a múlt év végén elhunyt bizottsági tagokról: Harsányi Sándorról, Vértessy Lajosról és Nánássy Ferenczről. Indítványozza, hogy a közgyűlés jegyzőkönyvi kifejezést adjon a Nánássy Ferencz halála fölött érzett részvételének s a jegyzőkönyvi kivonat küldessék el a gyászoló családhoz. Az indítvány elfogadtatott. (Az aldozat-kész Vértessy Lajos szintén megérdemelte volna a jegyzőkönyvi részvételt, — no de hát ő függetlenségi párti volt!)

Vecsey Imre polgármesteri titkár olvassa a november és december hónapokról szóló polgármesteri jelentést, mely minden megjegyzés nélkül tudomásul vétetik.

Két konzuli kinevezésére vonatkozó miniszteri leirat tudomásul vétele után olvastatik a földmívelésügyi miniszter leirata, melyben tudatja a város közönységével, hogy a Debreczentől Vásáros-Naményig vezető úti helyi érdekű vasútra Gencsy Béla balkányi lakosnak és társának az előmunkálati engedélyt egy évre megadta. A leirat kiadatik a városi tanácsnak, hogy az engedélyeseket — a szükséges támogatásban részesítse.

A t. ügyésznek a város peres ügyeinek

levegő, mintha az ég ezitromsárga, a növényzet ezinóber vörös, a nap fűzöld, a hold gnyorrossá vált volna.

Világosságra volt szükségem ha mondom: óriási világosságra!!! De hogyan?

Azon az utcán sokáig nem csatangolhattam, nehogy magamra vonjam az éjjeli őrzőket figyelmét; ösmerősöm meg nem lakott a környéken.

Kétségbe voltam esve.

Oh! de a mennybéliek nem hagyják el a bolondot, annál kevésbbé a féltékenyt!

Amint fel-le mászkálok az utcán, minden házat jól szemügyre véve mintha csak vételem szándékom lett volna, a szemembe ötlött egy nagy emeletes ház, még pedig éppen átellenben ideálom lakásával. — Ezt az emeletes házat még csak most építették fel; a tetején felállított faágon ott lobogtak a kőműveseknek szánt ajándék-zsebkendők.

Most egy fénysugár hatolt át agyamon.

A ház mesterné az én mosoném volt éppen s így 5 frtért nagy nehezen mégis sikerült kieszközölnöm, hogy az éjt a tetőzetem eltöltsem; nagy dolog volt ám ez, mert az értelmetlen ház mestert sehogyse akart beleegyezni, amíg meg nem magyaráztam neki, hogy csilágászati megfigyeléseket akarok tenni, mikor aztán a császi meglátta a távesőveket s egyéb

felszerelvényeket — belenyugodott. A végzeteljes est beállott, — a ház mester a fedélre vezetett s a fa alá egy zsámolyt helyezett el számomra, hogy legalább legyen mire leülni.

Este 10 óra volt, reggel pedig már 3 órakor pirkadni szokott, ezek szerint mindössze 7 óra hosszáig lehetett a fedélen maradnom.

A ház mester megígérte nekem, hogy pont 3 órakor utánam jön, mert bizony magam nem tudtam volna egyedül azokon a nyaktörő állásokon és deszkaszálakon lemászni; »kedves ténsur!« — mondá némi szarkazmussal — »ha üstökös kerül, ragadjon bele!« aztán magamra hagyott.

Egyedül valék. — Leültem a fa alá, körülbelül úgy nézhettem ki, mint egy kép a majmos könyvből.

Az óriás távesővel az ablakokat meg a kaput, ahol ideálom lakott, nagyszerűen szemügyre lehetett venni.

11 óra volt! Egyszerre csak megzörrenetek az ablakok! Hach! mintha csak ezer törsturást éreztem volna.

Az ablak kinyílt, egy női alak hajolt ki rajta, lepillantott; körülnézett s aztán hirtelen eltűnt. — Ah! a csalfa! Bizonyosan már várja őt! Háttha mégis a testvérjét várja? Nem lehet! Ilyen pillantásokkal nem szoktak testvérré várakozni! Lehet, hogy holnap falura készül s az időjárást nézte!

Az ördögbe is! Az időjárást nem nezik ilyen szerelemtől csillogó szemekkel?

Ily módon converzált a féltékenység a józan észsel.

Fél 12-öt ütött! Most egy árny suhant a ház felé.

Hah! nyomorult! Felugrottam. — Ezer szerencséseje, hogy a tetőn voltam. — Az árny megállott a ház tövében. — »Halál fejedre nyomorult!« — kiálték le; az árny tova lebbent, tehát csalódtam!

Tizenkettőt ütött! A szellemek órája! Hah! — Félegy! — Egy ember jött egy létrával.

A szemtelen! Megáll a ház előtt esődesen — és letette a létrát. — Hát mégis Te csalfu! Ni — most feltámasztja a létrát; — a házra — de nem — a lámpára és eloltja.

Ez semmi esetre sem volt vétélytársam! Egyet kondult a harang! Bajosan adja elő magát valami, gondoltam már magamban. Egy óra után már senki sem barangol.

Az egész merő ragalom!!

Az idő olyan lassan telt.

Még két teljes óram volt hátra. — Két óráig itt kukorikolni... nem valami kellemes.

Egyszerre csak valami zaj, valami tompa zaj, mely hova-tovább erősbödék, üti meg füleimet, — aztán hirtelen elkialtja magát valaki, hogy: »Tü-ü-üz van!« Na, egyéb sem kell

állásáról, az árvaszéki elnöknek az árvagyűk állapotáról szóló feléves jelentése tudomásul vétetik.

A decz. 10-én megválasztott bizottsági tagokat az igazoló választmány igazolta. A megválasztottak névsora felolvastatván, tudomásul vétetik.

Kapros J. és társainak a »Pavillon«-kaszárnya melletti térre vonatkozó haszonbéri szerződése meghosszabbítatik, azon föltétellel, hogy ha a katonaságnak e térre szüksége lesz, a város azonnal fölmondhatja a szerződést. Schönberger Vilmosnak boltbér szerződése meghosszabbítatik.

A közgyűlési terem felszerelése iránt hozott közgyűlési határozatra a városi tanács előterjeszti, hogy a helyiség szűk volta miatt a közgyűlési terem berendezni alig lehet, de meg a városházának kibővítése s egy emelettel való feljebb emelése ugy is tervbe van véve, mely esetben a közgyűlési terem másként rendeztetik be: ajánja tehát a tanács, hogy a bizottsági közgyűlés szándékától egyelőre álljon el.

Lengyel Imre azon nézetben van, hogy a városháza kiépítésének terve még 5 esztendeig is elhúzódhatik, addig is szükséges a terem berendezése, asztalokkal való ellátása. Egyik tanácsnok zöld posztóval bevont, csinos asztalokat ajánlott s szóló ezeknek beszerzését indítványozza. Az egész berendezés alig kerülne 300 forintba.

Gróf Dégenfeld József főispán a tanács előterjesztéséhez még azt teszi hozzá, hogy a bizottsági tagok száma — a legújabb népszámlálás adatai szerint — szaporodni fog s ez még nehezebbé tenné a szűk helyiség berendezését.

Márk Endre a Lengyel Imre nézetét osztja, míg Szabó József főszámlavező felesleges kiadásnak tartja a berendezési költséget, mert a városháza 2 év alatt valószínűleg ki fog bővítettetni. — Dr Medve Kálmán nézete szerint a berendezés még nagyobb kényelmetlenséget okozna. — Öry Mihály a ruha-fogasok hiányát hozza fel, — végre is szavazás döntötte el a kérdést, — a közgyűlés többsége elvetette a tanács előterjesztését s megbízta a tanácsot a berendezés foganatosításával.

Nánássy Ferenc közgazgatási bizottsági tag elhunyan, helye — törvény értelmében — titkos szavazás útján tölthetett be. A főispán két szavazat-szedő bizottságot nevezett ki, az egyiknél szavaztak A-tól L-betűig, — (Elnök

Lengyel Imre, tagok Dr Kemény Mór, Dr Legányi Gyula, jegyző Király Gyula), — a másikkal szavaztak M-betűtől végig: elnök Sesztina Lajos, tagok Jóna Dániel és Somogyi Pál, — jegyző, Zöld Mihály).

Beadott 123 szavazat s ezek közül nyert Kovács József 59, Szabó Sámuel 56 Bulek 6 s Buday József 2 szavazatot, — e szerint Kovács József választott be a közigazgatási bizottságba.

A számonkérő székbe beválasztottak: Ármos Bálint és Lengyel Imre.

A gazdasági bizottságba beválasztottak: Harsányi István, Balogh Péter, Némethy Sándor, Berger Henrik, Buzás Elek, Gerebny Fülöp, Kovássy Ferencz, Steinfeld Mihály, Tüdös János, Zöld János, Varga Ferencz s Riekl Géza.

Az egészségügyi és kórházi bizottságba beválasztottak: Kis Albert, Körner Adolf és Szabó József főszámlavező.

Az építészeti és szőlészeti bizottságelnökévé Bészler Lajos, jegyzőjévé Stahl Géza, tagjaivá dr. Gajzágó Béla, Komlóssy Arthur, Kovács József, dr. Kemény Mór, Szabó Miklós, Szikszay Gyula, Könyves Tóth Kálmán, Szepessy Gusztáv és Somogyi Pál választottak.

A népnevelésügyi bizottságba Lengyel Imre Medgyaszay Miklós, dr. Legányi Gyula. — a rendőri és katonai bizottságba Vágó Andor, Konez Elek, Malatinszky Ferencz és Somogyi Daniel, — a statisztikai bizottságba Papp Ferencz és dr. Kemény Mór, — a realiskolai felügyelő bizottságba Csanak József és Zádor Lajos, — a színházi bizottságba Zádor Lajos és Vecsey Imre, — a ref. szegény ápolási bizottságba pedig Vecsey Viktor és dr. Medve Kálmán választottak be.

Következett a közgyűlés legfontosabb tárgya: a közbiztonsági ügye. A főispán azt ajánlotta, hogy miután már ezen ügyet közgyűléseken és értekezleten eléggé megvitattak, most már lehető rövid idő alatt döntsenek benne. Zöld Mihály referálta az ügy ismeretes előzményeit. Egy korábbi közgyűlés oly értelemben határozott, hogy a közbiztonsági város keleti részén, a diószegi úton építtessék. Ezen határozat megváltoztatása iránt Komlóssy Arthur és társai indítványt adtak be s azt javasolták, hogy a közbiztonsági város nyugati részén, a baromvásártér közelében építtessék. — A városi tanács a bizottsági vélemények meghallgatásával, az eredeti határozat

fentartását javasolja. — A sertésvágó ipartársulat és a mészáros ipartársulat szintén az eredeti határozat fentartása mellett kérelmeznek.

Komlóssy Arthur 55 bizottsági tag aláírásával ellátott határozati javaslatot nyújt be, mely a korábbi közgyűlési határozat megváltoztatására vonatkozik.

Márk Endre kijelenti, hogy a sertésvágó és a mészáros ipartársulatoknak nem minden tagja ohajtja a vágóhidnak a keleti részén való felépítését. Szólót e társulatok több tagja arra kérte, hogy ellen irányu beadványt készítsen számukra. Ajánlja a határozati javaslat elfogadását.

Békéssy László, ki a »Szavazzunk!« felkiáltások miatt alig tud szóhoz jutni, a nyugoti oldalon tartja felépítendőnek a vágóhidat; Dr. Király Ferencz célszerűségi szempontból a keleti oldal mellett foglal állást. Polgári András azt ohajtáná, hogy ne kölcsönpénzből építenék a közbiztonsági hidat.

Kérvény adatván be a névszerinti szavazás iránt, a főispán azt elrendeli. A tanács előterjesztés mellett szavaztak 53-an, ellene pedig 68-an — így a közbiztonsági hid nem a keleti, de a nyugoti részen fog építtetni.

A közgyűlés — lapunk zártakor (d. u. 1 óra) még foly.

Ujdonságok.

* **Olvasás.** Az idő meglágyult s a hó olvadni kezd. A házmesterek boldogan keltek ma fel, mert a lágy idő a hó takarítás keserves munkáját megkönnyíti velük; a gyermekek szomorkodva néznek az olvadásra, mert a kellemes hőmérséklet idős-tova megszűnik, hiszen már a hó emberek is olvadni kezdenek. A korcsolya-pályákon is nagyon meglátszik az idő lágyasága. De minden örömei dacára mégis csak jobb, ha elolvad már a hó; ki gondolná azt, hogy ez még a szívek dolgába is bele avatkozik. Pedig úgy van. Azt beszélnek Debreczenben minden felé, hogy két szerelmes rózsás utját befujta a hó és olvadásig — így mondták ki a szentencziát az öreggek — a fészkek rakásból mi sem lehet. Eddig ha egy nap olvat, másnap ismét özönével hullt a hópihe, aztán egy kemény fagy s esakány is alig bontotta szét a hótorlaszokat, melyek sűrűn és magasan borították el a vasúti vágányokat. A stafírung, a butor, szóval a fészkek rakások minden kelleké, valamelyik fővárosi vasúti rektárban van s csak azért nem adhatják föl, mert az átkozott hó miatt nem lehet szállítani. Olvadásig várni kell... Most végre alaposan olvadni kezd és a két szerető szív bizonyára nagy reményekkel néz a jövőbe, ha ugyan azóta lángoló szerelmük is el nem olvadt?

* **A kereskedelmi akadémia építésére** szükséges penzösszeg ismét tetemesen gyarapodott. A debreczeni István-gőzmalom részvényesei tegnapi gyűlésükön elhatározták, hogy 1000 frtot adnak e célra évenként, addig míg adományuk 5000 frtra emelkedik.

* **Kitüntetett nagyváradi bíró.** A király Lakatos Károly nagyváradi törvényszéki bírónak, nyugdíjazása alkalmából, a bírói pályán szerzett érdemei elismerésül, a királyi tanácsosi czímet díjmentesen adományozta.

* **Mégis csak — nyul.**

Tisztviselő (vádlothoz): Ön vádolva van, hogy egy nyulat lőttem most a tiltott időben.

Vádolt: Én? Én? Én? Én nem lőttem még csak nem is láttam.

Tisztviselő: No ne tagadja, végre is egy nyul esetleg kicsiny, mint egy macska.

Vádolt: De kérem nem —

Tisztviselő: Vagy olyan mint egy tengeri nyul, istenem végre egy kis nyul —

Vádolt: De ha mondom bíró ur —

Tisztviselő: No jó, hát olyan lehetett, mint egy galamb.

Vádolt: No igen, olyan volt igen.

Tisztviselő: No tehát lám mégis nyul marad. Nyulért jár 5 frt büntetés.

Mikor azt kérdezték tőle: »Hogy került fel, oda Kopál ur?«

»Oh! hiszen Kopál ur csillagász, majdnem minden éjszaka fel jár oda és üstökösre les! — mondta.

A házmester többet magával jött fel utánam és én diadalmenettel vonulék le a magasságból.

Könyörögtem a házmesternek, hogy engedje meg addig, míg a nép széteszlik, hogy nála lehessenek.

A tüzet szerecsesen elottták, a tömeg széteszlik én pedig úgy reggeli 3 óra tájban menekültem haza, áthülve, még pedig olyan infamis náthával, amilyenre nem emlékezem mióta az agyaram kihaladt.

A becsületes ember. Addig settenkedett a vén Garabó a Náci ur szobájában, míg a kezei közzé kerítette azt a gyöngygyel kivarott tárczát, mely véletlenül az asztalon maradt. De jaj hogy rajta vesztett! Észrevették a csintalanságát s Bencezeste oda fordította őt a kapitány elé.

— Ellopta ezt a tárczát.

A vén Garabó azonban nem jött zavarba azért, hogy a kapitány olyan szigoruan nézett rá. Még a szemét sem sütötte le, úgy vágta oda reszkető hangján.

— Nem akartam én ellopni, csak azért tettem el, hogy valaki el ne találja lopni.

már nekem! Az utca népesülni kezdett, a lármába belevegyült egy trombita recsegő hangja: el lehet most már képzelni az én helyzetemet.

A láthatár pirulni, vörösdni kezdett, azután a szemközti utca szegletén kicsaptak a lángok a tetőzetből, mire valóságos nappali világosság támadt.

Ott pedig a szomszédban kinyitottak az ablakok és ő a mamájával, meg a testvérjével kihajlottak az ablakon.

En pedig a fedélzeten állottam a kendős fa alatt, kezembe nborzasztó távesővel, a görögtűz fényében... Festeni való jelenet lehetett ez!

A néptömeg el kezdett bémészkozni, több vénasszony sikoltzott, hogy »Egy ember van a tetőn!« Én kiáltani akartam, de nem bírtam a méregtől.

»Csöndesen! — kiabált most egy ember — az bizonyára holdkóros lesz!«

Erre dühhákat, matrácokat, párnákat, pokróczokat meg szalmát hordtak össze, hogy ki ne törjék a nyakam, ha netán le fogok pottyani.

Mások kaptak fogták magukat és nesztelen felcsusztak hason a fedélre és hátulról nyakon akartak ragadni.

Egy okos arra a gondolatra jött, hogy a házmesterhez forduljon, aki a nagy zürzavarban és ijedelemben tökéletesen megfejtkezett rolam.

* A hercegprimás temetése.

Simor János hercegprimás temetése tegnap fejedelmi pompával ment végbe Esztergomban. A temetésen beláthatatlan sokaság hullámozott. A merre a menet elhaladt az égő lámpák gyászfátyollal voltak bevonva. A boldogult primás ravatalát Boltizár püspök szentelte be. A templomi szertartáson jelen voltak: Szapáry Gyula gróf miniszterelnök, Csáky Albin gróf és Fejérváry báró miniszterek. Ezekon kívül a főrendiház tagjai és a püspökök. A ravatal körül 800 gyertya égett és a gazdag díszítésű érzéköporsón a primási jelvények feküdtek. Frigyes és József Ágost a szentélyben foglaltak helyet. Császka püspök nagy segédlettel végezte a gyászszertartást. Beszentelés után az uradalmi tiszték vállakra emelték a koporsót és a halottas dízkocsra helyezték, mire az óriási menet megindult a Bazilika felé, melynek egy fülkéjébe helyezték örök nyugalomra Magyarország hercegprimását.

Lászné jutalom-játéka febr. 5-én tartatik meg s ez alkalommal Jókai dramatizált regénye: »Az arany ember« kerül színre, melyben Lászné »Teréza mama« szerepét játssza. A Lászné drámai tehetségét számtalanszor volt már alkalmunk méltányolni, — s a deb. közönség is mindig teljes elismeréssel viseltetett iránta. — Jutalomjátékát melegen ajánljuk a közönség pártfogásába, mert társulatunk tagjai közül kevés érdemli annyira a pártfogást, mint Lászné, ki már annyiszor gyönyörködtette művészi magaslatra emelkedő alakításával a deb. közönséget.

* Szamárhurut Debreczenben?

Sokan híresztelik, hogy Debreczenben a gyermekek réme, a szamárhurut nagy mértékben dühöng. Azonban e híreknek nincs semmi komoly alapja, mert igaz, hogy vagy egy-két ilyenü betegedési eset, de az még nem jöhet járvány számba. A tisztí főorvos véleménye szerint is alaptalan a híresztelés, mert városunk egészségi viszonyai jelenleg megnyugtatólag kedvezők.

* Emberi vadállatok.

Borzasztó bűntény történt a Serajevó mellett fekvő Romanyi faluban. Két csendőr letartóztatás ürügye alatt magával hurezolt egy gyönyörű szerb leányt az erdőbe s ott szörnyű módon bánt el vele. Hogy aztán elejét vegyék bűnhődésüknek, a szerencsétlen s már amugy is halálra gyötört lányt darabokra vágják. Egy olasz munkás szemtanúja volt a borzasztó bűnténynek, rejtekében azonban meg sem mert mozdulni attól való féltében, hogy őt is megölik. Csöndesen eliből került a csendőröknek s azt mondta, hogy nincs utle vele, a mire bekísérték. — A csendőrpáncsnoksnak aztán leleplezte a gazembereket, a kiket a szörnyű tettük miatt csak hatóságú óvintézkedéssel lehetett megóvni attól, hogy a nép őket felkonozlja.

Szerelmi perpatvar. Őt kerek esztendeig hitegette az a péklegény azt — a csinos zsidó leánykát, míg egyszer az jutott az eszébe, hogy ő bizony ki megy Amerikába s ott még valami milliomos gyárosnak a leányát is elveheti. A fülébe jutott ez a menyasszonynak s rettenetes bosszút forralt a hűtlen ellen. Levelet írt a vőlegénye mesteréhez, a ki a piacutczán lakik s elmondta benne, hogy a legénye tolvaj s a kedvesének kosár számba lopta a perczet. A mester megmutatta a levelet legényének, ki roppant neki dühösködött s bepanaszolta a hosszúálló leányt. De a kapitány előtt belátta, hogy tulajdonképen ő még hibásabb, mint a menyasszonya s megbékülve hagyta el a kapitányi szobát s aztán keservesen sohajtott fel: Már látom, hogy nem tudok tőled megszabadulni — ördög vigye a milliomos feleséget, ha már így a nyakamba szakadtál!

* **A debreczeni kereskedőtársulat** tegnap este 8 órakor a Margit-fürdő dísztermében társas összejövetelt rendezett. Ez alkalommal bemutatták a kereskedelmi akadémiának a szak-oktatás céljaira szerzett sciop-tikonját, mely nagy élvezetet nyújtott a nagy számmal összegyűlt közönségnek. Végül

társasvacsora és táncz volt, mely éjfélig tartott a legjobb hangulatban.

* **Az E. M. K. E. bál** bizottsági tagjai fölkéretnek, hogy a bál napján reggeli 9 órakor a rendezői jelvények átvétele végett a »Bika« szálloda nagy termében megjelenni sziveskedjenek. A kik tévedésből meghívót nem kaptak volna, de arra igényt tartanak, sziveskedjenek az iránt Márk Endre vagy Király Gyula urhoz fordulni.

* **Sikkasztási tragédia.** A csabai népbank szerzációs bukásának ügyében érdekes fordulat állott be. Tirbusz Gusztáv vizsgálóbíró letartóztatta Bartóky Lászlót, a népbank vezérigazgatóját, ki rendkívül befolyásos, nagy tekintélyű ember volt s megszerezte legnagyobb becsülésben reszesült.

Trachoma az árvaházban. A nagyváradi Erzsébet leányarvaházat Hoványi Ferencz városi főorvos megvizsgálta s ez alkalommal az árvaház összes növendékeit trachomásoknak találta. Az eset híre csakhamar elterjedt az egész városban és mindenütt a legnagyobb szenzációt keltette.

* **Kedélyes udvar.** Egy amerikai kapitány — mint a »New-Yorker Zeitung«-ban leírja, ünnepélyes kihallgatáson volt Mosquitos királynál. Ő felsége — ugymond — pompás háromszegletű kalapot hord és vörös vállszalagot. Lábai igen nagy, aranyozott sarkantyú pengett, de a többi ruházattal, ugy látszik, nem sokat törődik Mosquitos király, a mi azonban az ottani népszokásokkal is éghajlattal megmagyarázható. Ő felsége, ki nem lehet több 20 évesnél, egy kisé beméltóztatott kapva lenni. Udvara különben egy egyszerű dobosból és két tilinkósból állott, kik közül az egyik tolmácsul is szolgált. Trónul egy üres pálinkás hordó szolgált; a kihallgatás folyamán ő felsége oly derűs volt és annyit röhögött, hogy a hordó elgurult alóla és ő felsége a földre pottyant.

* **A rendőrség figyelmébe.** Több panasz érkezett hozzánk, hogy a csapo-utca végén levő sarándi uton, ott a hol az acsádi-ut kezdődik oly magas hórakások vannak, hogy a közlekedés teljesen lehetetlen. A nagymennyiségű havon kívül még a szemetet is oda hordják, a mi szintén elfogja az utat az arra haladó szerekertől. Reméljük, hogy a főkapitányság erélyesen fog intézkedni e dologban.

* A budapesti egyetem forgalma.

A rendes beiratások már befejeződtek a budapesti tudomány egyetemen. A rendes időben összesen 2558 egyetemi hallgató iratkozott be, míg utólagos beiratkozásért eddig 427-en folyamodtak. A hallgatószám száma a második félévben így alkalmasint 80—100-zal kevesebb lesz, mint az első félévben.

* **A „joghallgatók segítő egyesülete“** köréből. Az „Augsburgi légszusz-ípar társulat légszusz-ípar debreczeni igazgatósága“ f. hó 28-án egyesületünk nemes célú örekvésének előmozdításához 10 forinttal járult hozzá, mely nagylelkű tetteért fogadják az egylet nevében kifejezett köszönetemet. *Fráter Béla*, j. s. e. elnök.

Irodalom és művészet.

Nagy tüntetés és botrány egy párisi színházban. Sardou »Thermidor« című darabjának második előadásán, mivel e darabban a nagy forradalom szereplői is megítádatnak, nagy tüntetést és botrányt provokáltak a radikálisok és szocialisták. A tüntetést csaknem az összes radikális képviselők és számos diák rendezte. A földszinten Rosatti szerkesztő, a karzaton pedig Lissagaray szocialista képviselő volt a vezető. Lissagaray szocialistákat és egy pipát vágott Coquelinhoz, ki szintén játszott. Közben óriási füttty és zivaj támadt és »Halál Sardour« kiáltások hangzottak. A karzaton verekedésre is került a dolog. A rendőrség végre Lissagarayt távozásra kényszerítette, mire még nagyobb vihar tört ki. A tüntetés és csoportosulás előadás után is tartott a színház körül. A rendőrség többeket elfogott. Hír szerint Carnot elnök

maga is tudatta a Comédie Française igazgatóságával már előzőleg, hogy a darabot nem fogja megnézni. — A kormány a darab további színrehozatalát a közrend érdekében betiltotta.

TÖRVÉNYSZÉK.

Egy szép leány merénylete. Szenzációs bűnygyben ítélte e hó 19. és 20. napján a lugosi kir. törvényszék. A bűnper tárgyi tényálladekat az kepezte, hogy a 16 éves szép Szimu Eleonóra szerelmi féltékenységgel okozott bosszúból a mult évben a zsidovini vasuti indóháznál forgópisztolylyal rálöött Parneu nevű végzett jogászra. A végtárgyalást vezető Kató törvényszéki bíró által föltett kérdésekre, habozás nélkül beszélte el a vádlott, hogy magánvádlóval 1885. évben megismerkedve, vele néhány hónapon át benső szerelmi viszonyban állott, később a férfi hidegséget mutatott iránta és őt Jerszegrre küldvén, maga Budapestre utazott, de a legmelegebb szerelem ellenállhatatlan ereje őt folyton üldözte es szerelmesehez Budapestre utazott; ott azonban a férfi vele teljesen szakított. Ekkor vádlott nő ismét visszatért Jerszegrre, az özvegy gör. kel. papnéhoz, aki neki edes anyja. Amde évek multán sem tudta felejteni elvesztett földi paradicsomát. És a midőn arról értesült, hogy szive választotta egy más lánynak esküdött örök hűséget, elhatározta, hogy bosszút áll a hűtlenre vált kedvesen es elhatározását követte a gyilkossági kísérlet, a mely miatt most a vádlottak padján ül. Rezein Fabius lugosi ügyvéd, aki magánvádlót képviselte, előadásában kidomborított egy képet, a melyről mintegy leolvadni lehetett, hogy a magánvádló nem csábította el Eleonórát, hanem ez üldözte őt folytonosan szerelmével. Bredicenu Coriolan védőügyvéd pedig 12 ivre terjedő védbeszédben remekül esetelte a vádlott nő ama lelki állapotát, amely őt végzetesse vált tettenek elkövetésére legyőzhetetlen erővel rakenyszerítette; szerinte e lelkeben feldult nőnek nem adhat már semmi nyugalmat az élet, csak a minden sebet begyógyító néma föld keble. Vádlott nő 5 évi fegyházra ítéltetett, a mi ellen a vádló es védőügyvéd fellebbezett.

CSARNOK.

A megbocsátott bűn.

— Andaluziai novella. —

Írta: Fernan Caballero.

Fordította: L. E.

(Folytatás.)

— Hét évvel ezelőtt egy katonatiszt költözött a holt-hazba, ifju feleségével, anyósával és három kis gyermekével. En bejáratos voltam hozzájuk s igen szerettem őket. Az ifju nő es az anyja a legjobb szívű teremtesek voltak, a milyeneket valaha láttam. A jó öreg asszonyt derült vallásossága, az ifju nőt családiasága jellemezte s gyönyörűség volt látni őket, midőn a kis gyermekek között a családi idyllek ártatlan örömeit élvezték.

A ferj mogorva ember volt, a min nem is lehet csodálkozni, mert már katonai hivatása is érthetővé tette, hogy nem igen birt érzékkel az ártatlan családi idyllek iránt, bár a két nő gyöngédsége belőle is nagyrészt kiölte azt a durvaságot, mely a gyakorlati érezen önkénytelen reá ragadt. Az egész család a legnagyobb egyszerűségben élt, nem jártak se bálba, sem sehova, a hol mulatni szoktak az emberek. A ferj is otthon ülő ember volt s nagy ritkán vetődött el a társaságba. Ugy vettem észre, hogy nem is igen volt módjukban a pénzköltés s állapotuk inkább szegényes volt, mint jómódu. Talán ez is oka volt a ferj komorságának, mert mikor egy izben megkérdeztem tőle: miért nem megy a tisztársai által rendezett mulatságokba, ő keményen rám nézett, aztán ugy rám mordult, hogy ahhoz nekem semmi közöm, mikép nekem örökre elment a kedvem az ilyen fajta kérdésektől.

Egy napon, ugy hiszem márczius 20-án reggel, szobaleányom dult arczczal rontott be haloszobámba.

— Mi bajod? kérdém tőle megrettenve.
 — Rettenetes — el sem merem mondani.
 — Mi az? Beszélj, akarom.
 — Ma éjjel, a szomszéd házban — de, félek, hogy megfog ijedni, asszonyom.
 — Beszélj! Kiáltottam a legnagyobb izgatottsággal.
 — Az öreg asszonyt meggyilkolták.
 Majd sóbálványra váltam az ijedtségtől.
 — Igaz ez?
 — Igaz. Ma éjjel kegyetlenül meggyilkolták azt a szegény öreg asszonyt.
 — Szent Isten! Ki gyilkolta meg?
 — Azt nem tudja senki.
 Szobaleányom aztán elbeszélte a vérfa-gyaszító gyilkosság részleteit.

Reggel jókor a szolgál kiment a kutra vizért s maga után ismét becsukta a kaput. Midőn visszatért, meglepetve tapasztalta, hogy a kapu tárva nyitva van s az udvar kis víz-medenczéjében a víz vérpáros. Zavartan sietett fel a lépcsőn s még jobban megrettent, mert a falon véryomokat látott. Egy véres kéznek a nyoma volt itt-ott. A véryomok az öreg asszony szobájába vezettek. Itt rettenetes látvány tárult a szolgál szeméi elé. Az öreg asszony ott feküdt az ágy előtt — halva. Nyakán és mellén vérző sebek tátongtak, — s e látvány oly rettentően hatott a szegény szolgálra, hogy mint az örült, úgy futott ki a szobából, kiabálva, sirva. Nehány percz alatt az egész ház, sőt az egész utca megtudta a borzasztó esetet.

Midőn szobaleányom a gyilkosság részleteivel megismerttettem, én azonnal átsiettem a szomszéd házba, hogy a szegény fiatal asszonyt vigasztaljam. Még most is elfacsarodik a szívem, ha rá gondolok arra a szegény asszonyra. Mikor megtudta a gyilkosságot, sokáig nem is tért magához, azután pedig úgy sirt, jajgatott, hogy a kik körülötte álltak, valamennyinek záporosó hullott a szeméből. Szegény, fiatal asszony. A férje ott volt mellette mindég. Arczát most még inkább sötétté tette a komorság mely inkább visszataszító volt, mint megindító.

A rendőrség azonnal megindította a nyomozást de a legcsekélyebb eredményt sem tudták elérni. Annyit kiderítettek, hogy a gyilkosságot betörő követhette el, rablási czélból, mert az öreg asszonynak előtte valónap adott át a közjegyző huszezer aranyat s ez összeg nem volt már a szekrényben, a hova az öreg asszony este elzárta. A szekrény zárját erőszakosan feszítette ki a betörő, ki bizonyára akkor vetemedett a gyilkosságra, midőn az öreg asszony felebredt és segítségért akart kiáltani. Hogy ki lehetett a tettes, annak semmi nyomát nem tudták fölfedezni.

A család néhány hét múlva elköltözött a borzasztó emlékü házból, sőt városkánkat is elhagyták, elköltözhetek innen idegen országba. Azóta sem hallottam róluk semmit. Nos, uralm és önnek még most is van rá kedve, hogy abba a házba költözök a családjával.

Az idegen ur elfojtott hangon felelt:
 — Én felvilágosodott ember vagyok az igaz s mondhatnám, hogy semmi közöm az egész dologhoz, de mégis kénytelen vagyok bevallani önnek, hogy azon ház már engem is borzadálylyal tölt el — nem fogok bele költözni.

A szívélyes fiatal nő mosolyogva nezett az idegen ur szeméi közzé:
 — Na lássa, itt még a tudomány világossága igen használ.

IV.

Gyönyörű völgy az ott a hegylancz tövében. A dúslombu fák közzül csinos fehér házak kandikálnak ki; a selyem fü, az ezernyi virág, a madarak csicseregése mind bájolóbbá tették az elragadó képet. Ugy hívták ezt a helyet: a b e k e - v ö l g y e. És ez az elnevezés a legtalálhatóbb.

Itt minden ember testvérenek tekinti ember társát s az egyszerű szeretet vezet mindenkit a tetteiben, szavaiban, a viselkedésében. A béke völgyében nem hat el a külvilág küzdelme, ármánya; itt nem tudnak az önzésről, a kapzsiságról; itt mindenki dolgozik és szeret zavartalanul és boldogan.

Egyszer azonban nagyon megzavarta valamely béke völgy csöndjét.

Fegyveres katonák vonultak le a hegyről követve nagy tömeg lelkesült polgár által, a kik rozsdás fringiáikkal hadonázva kiabálták: Eljen a szabadság!

Nagyot csodálkoztak ezen a kiáltáson a béke völgy lakosai. Hát van olyan hely a világon, a hol nincs szabadság? — Ezt ők nem tudták elgondolni s ugyancsak megijedtek midőn felvilágosították őket a jövevények, hogy az országban szabadságharc tört ki s e kis völgyet szemelték ki a fölkelők egyik toborzó helyül. Az idegeneket azonban a legszívélyesebben fogadták s lakást és élelmet adtak nekik, mintha régi jó ösmerősök lett volna valamennyi.

(Folyt. köv.)

Két szál gyöngyvirág.

— Levél egy szép leányhoz. —

Valahányszor erre a szép májusi virágra gondolok, mindig maga jut eszembe szép leány. Az apró fehér csöngetyűcskének mintha hangot adnának, mintha a maga különösen édes csöngésű kacagását hallanám.

Mikor tavaszszal künn járok a zöldben, barátságosan bölöngatnak felém kecses fürteikkel a gyöngyvirágszálak; ezt akarják mondani:

— Mi az ő kedvencei vagyunk.

S ilyenkor úgy kellene, hogy letépjem őket s csokorba kötve, elvigyem magának — de sajnálom szegény virágokat. Hátha fáj nekik, mikor leszakítjuk őket? Hátha ők is érznek, éppen mint mi?

Tudtam egyszer — régen volt nagyon — valami a regét a gyöngyvirágról. Egy szépséges király-kisasszony volt benne, a kinek könnyeiből lett a gyöngyvirág. Vissza akarok emlékezni, reá, hogy szépen kiszineztem ezt a poétikus történetet magamnak, de nem tudom fölleveníteni ezt a mesét. Nem tudom immár, ki volt az a leány, miért sirt s hogyan változtak könnyei virágokká?

... Tehát a gyöngyvirág könyvből lett. Én egy történetet akarok elmondani, amiben nem a könyvből lesz a gyöngyvirág, hanem a gyöngyvirágból könyv.

Mindjárt világosabb lesz a történet. —

A bálterem izzó, fojtó levegőjében egészen átváltozik az ember szíve, lelke, egész lénye. A mint föl s alá keringünk, vagy csak sétálunk is, megteik egész valónk valami csodálatos érzéssel. Egy-egy andalító keringő hanghullámai megrezgetik szívünk hurjait, a legtöbbször fájoan s ha szerelmesek vagyunk, átéljük egy röpké percz alatt a szerelemnek minden szenvedését, látva mindazt a sok és nagy szépséget, amivel imádoztunkat áldotta meg a sors; nem tudjuk, lehet-e valamikor a miénk ez a sok báj és szépség?

Hátha az ember azt látja, hogy az, a kit szeret, mással mulat és mást tüntet ki kegyével!

... Melanienak nagy gyöngyvirág-csokra volt a nagy elite estélyen. Aladár — ő volt az, aki Melaniet imádtá — kért tőle egy szálát. A leány nem adott merő szeszélyből, hanem adott Árpádnak — akit Aladár ki nem állhatott — két szálát.

Természetes dolog, hogy ez nagyon keserítette Aladárt s még természetesebb, hogy mi-helyt hozzájutott, belekötött ellenfelebe.

S legtermészetesebb, hogy megverekedtek, mind a ketten súlyosan megsebesültek. Aladár most már többé rá nem néz Melaniera, pedig szereti; és Melanie sok keserves könnyet hullat szeszélyeért, amelylyel tönkre tette elete boldogságát, mert ő is szerette Aladárt nagyon.

S ilyen kicsinyes okból két emberélet lett boldogtalanná. Az egésznék okozója az a két szál gyöngyvirág volt.

Lám, ilyen vészthozó is tud lenni az a szép, ártatlan színű, szelid alaku virág.

— Erre a történetre nem lehet csak úgy rámondani, hogy szentimentális mese.

Mikor az ember szerelmes, nem gondolkozik. S mikor nem gondolkozik, egy rövid pillanat alatt eljatszsa egész életboldogságát

— valamely kicsinyes, nagyon kicsinyes okocskáért.

— Most veszem csak észre, hogy milyen nagy bünnel vádoló szegény gyöngyvirágot — a maga kedvencz virágát, a melyet pedig úgy szeretek én is, mint egyetlen más virágot se.

Mondja csak: ha magától kérnék gyöngyvirágot, adna-e nekem egy szálát, — s vajjon nem adna maga is — valaki másnak kettőt? (g-b.)

Hópelyhek a jégről.

Irta: Lovász J.

Valóban nem tudom felfogni uraim, hogy mit lehet egész áldott délután abban a füstös kávéházban csinálni? Billiárdozni talán? Hát olyan nagy passió 3 golyónak a találkozása, hogy annál nem volna kellemesebb a jégen egy szőke angyallal karambolt csinálni?

Vagy a calabriás köti önöket az asztalhoz? Hiszen a jégen csak egy csinos barna leányhoz kell szegődni és a legtöbb esetben terezbela nélkül is biztos a cassa!

Sőt talán vannak olyanok is, a kik a napi híreket szivesebben átolvassák, mint végigfutnának egyszer a Szikszayjégpálya sikorra gyalult jégén?

Szerencsétlen ujságfalók! Hát egy pár női szemben olvasni nem számszorta kedvesebb multság-e? Vagy egy-egy kereskedői bukásnál nem boldogítóbb-e felkarolni egy bakfisch véletlen esetét, a ki jóhiszeműleg repül a pályán s utja elé akadály gördül?!

... Nénikék! mamuskák! kik a párolgó mocca kávéval élvezettel szürcsölgetik a felterített asztal mellett, ugyan vegyék figyelembe az ablak mellé huzódó leánykájok buslakodását, találják ki a vágyaikat, hogy hiszen azok a kedves kis ártatlan teremtesek óhajtanának a jégre menni, emberek között mozogni és hogy azokat a szokásnál egyébb nem köti a kávé szürcsölgetéséhez!

Vagy ha már nem korcsolyáznak, vegyék a kabátot, öltözzenek fel és legalább nézzenek szét a jégpályán. Mindjárt indul a kis vonat!

No rajta! Tíz percz múlva kint vagyunk.

Csakugyan kint vagyunk. Jégpálya, terasz csakhamar megtelik, s fent az emelvényen a hidegtől megdermedt kezekkel dirigál Hora bácsi, a tüzoltó zenekar érdemes vezetője.

»Mit szölk a politikához? ...

Oh, az jó, jó!

Mit szölk az académiához?

Oh, az jó, jó! ...

S mikor az ötödik sor következik, már egy tekintélyes bíráló így dudolja tovább:

»De mit szölk a női szempárokhoz?

Ah! Elandalító! ...

S a nélkül, hogy valaki helyeselné bírálatát, egészen bizonyos benne, hogy most az egyszer nem rossz bírálatot mondott.

Két jó korcsolyás találkozik a jégen.
 — Van szerencsém! Nos megtanulta már a cadet-ugrást?

— Oh, már jól tudom!

— Mutassa hát.

— Nem lehet.

— Miért?

— Fenntartom egy bizonyos czéla?

— És az?

— Ha az anyósom közelednék, előtte producálom, és így a legkönnyebben megugrom előle.

— Valóban két órai gyakorlat után jobban korcsolyázik, mint más két hónapi kinlódás után — szól egy csinos legény a karján levő menyecskéhez.

— Gondolja? ... Különbén ez nem valami nagy dicséret.

— Miért? . . .
— Mert magok sokkal jobban szeretik a hosszú küzdelmet, mint a gyors sikert.

— Paff! Miczi kisasszonyt hívtam egy tourra és óriási kosarat kaptam — szolt félig tréfásan. félig bosszusan egy ezilinderes fiatal ember a Miczi mamájához.

— Ah! és ugyan mi lehet annak az oka, kérdé a mama?

— Biztosan nem tudom, de sejtem . . .

— Nos . . .

— A ezilinderem! . . .

— Hogyan . . .

Sokkal jobban kedveli a katona sapkát, mint a ezibil kalapot.

— No lányok megkell adni, hogy Aranka gyönyörűen koresolyázzik.

— Ah! könnyű neki . . .

— Már miért lenne könnyű? . . .

— Azért, mert jó parthie.

— Óh, óh, hát tesz az valamit.

— Igenis tesz, mert ha az ember jó parthie, sokkal hamarabb akad tanítója.

— Szegény Irén! Láttad hogy elesett? . . . Szolt egy kis hamis barna a barátjához.

— Kivel? kérdezte a másik kíváncsian.

— A mint hallom a fivérével . . .

— Ugy kell neki, mert koresolyázzik a fivérével?

— Hogyan? mit beszélsz? . . .

— Hát ha egy udvarlójával esik el, bizonyára nem esik olyan nagyot.

— No az meglehet.

— Ugyan, Kálmán nem látja, hogy elbuktam? szol a 8 éves kis Esztike a közelében álló 12—13 éves fivéréhez.

— Látom én!
— És még sem jön felemelni?
— Rangomon alólinak tartom egy bukott nőt felemelni. Válaszolt a fivér gunyos méltósággal.

— Minden hízélgés nélkül mondhatom, hogy nagysáddal valóságos élvezet koresolyázzni.

— Ah ön túlságosan udvarias . . . Jajj!

— S abban a pillanathban mindketten elesnek. Mikor felállnak, a fiatal ember folytatja:

— De azt is állíthatom, hogy nagysáddal elesni még nagyobb passió!

Leányok! vége a mulatságnak, gyerünk haza! — kiáltja a terraszról a mama türelmetlen hangon.

— Óh, még csak egyszer megyünk védig mamuskám, — kiáltanak egyszerre a leányok.

— De aztán gyorsan jöjjenek, mert én már meguntam itt várni.

Igen mama jövünk! — És azonnal elsiklanak. Az első ismerős fiatal embert megállítják.

— Akarja, hogy még itt maradjunk!

— Ezer örömmel!

— Akkor siessem a terraszhoz és szánkáltassa meg a mamát. No menjen, siessen!

— Eltuszkolják a fiatal embert, ők magok pedig koresolyáznak gondatlanul tovább. Csak hamisak is a leányok!

DEBRECZENI VÁROSI SZÍNHÁZ.

Holnap, pénteken 1891. január hó 30-án a „**Becsület**“ előkészületei miatt a színház zárva marad.

Szombaton 1891. január hó 31-én, páratlan hértelben itt először:

Becsület,

Színmű 4 felvonásban.

VASUTI MENETREND.

(Október 1-től.)

Debreczenből indul:

		ó	p
B.-Pest—N.-Várad felé (gyv.)	d. e.	8 2	
„	d. u.	1 57	
„ (csak N.-Várad felé)		3 35	
„ N.-Várad	este	10 —	
Szatmár felé	d. u.	3 30	
„ (gyors v.)	este	8 14	
„	éjjel	2 20	
Kassa felé	d. e.	6 31	
„	este	7 00	
„	d. u.	3 22	
Nánás felé: { m. á. v. indóh.	d. u.	5 08	
„ { „	reggel	5 58	
„ { vásártérről	d. u.	3 58	
„ { „	reggel	5 44	

Debreczenbe érkezik:

B.-pest—N.-Váradról érk.	éjjel	2 15
„ (csak N.-Várad felől)	reggel	7 43
„	d. u.	3 35
„ (gyorsv.)	este	7 29
Szatmárról	reggel	8 41
„	délbe	12 7
„	este	9 35
Kassáról	reggel	8 06
„	este	9 11
„ { m. á. v. indóh.	reggel	8 01
„ { „	este	6 05
Nánásról: { vásártér	reggel	7 53
„ { „	este	5 56

Budapestről Debreczenbe indul:

(gyorsvonat)	reggel	7 35
„	d. u.	2 —
„	este	9 25

Felelős szerkesztő: **Kósa Barna.**
Kiadók: **Szinay Gyula** főszerkesztő és **Dr. Bakonyi Samu** főmunkatárs.

321. tk.

1891.

Ujabb árverési hirdetés.

A szoboszlói kir. járásbírósa mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a »Hajdumegyei takarékpénztár«-nak Ragi József kabai lakos elleni 125 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében, a kabai—2186. sz. tjkvben A. I. 1. alatt foglalt 949/a. hr. számú 1323. sorszámu ház- és 600 [] öl udvarra, 800 frtban megállapított kikiáltási árban, utóajánlat következtében az újabb árverést elrendelte és hogy a megjelölt ingatlan az 1891. évi márczius 5-ik napja d. e. 9 órakor Kaba község házánál megtartandó nyilvános árverésen eladatni fog.

Utóajánlat tevő 715 frtot kötelezőleg megígérve, ezen összegben alól az ingatlan nem fog eladatni.

Árverezni szándékozók az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben vagy övadékképes értékpapirban kiküldött kezéhez letenni.

H.-Szoboszló, 1891 január 27-en

Lengyel,
kir. járásbíró.

Felhívás!

A 240/9715. 1890. b. k. gy. határozat értelmében a tervbe vett »Csikó telep« miután már a f. 1891. év tavaszán a hortobágyon felállítva lesz, — az oda csikót kihajtani szándékozó helybeli jószágot tartó gazdák alólírott hivatalban csikójaikat kihajtásra darabonként 5 frt befizetése mellett mai naptól f. évi márczius 1-ig beirathatják. — Ugyanott az erre vonatkozó feltételek megtekinthetők.

A városgazdai hivatal.

Eladó ház és föld.

1139. számú kis mester-utcza háza és hozzá tartozó ondódi föld, továbbá a nagyhátvan-utcza szőlőben levő 2 nyilas szőlő eladó. Értekezhetni lehet

Magyar János,

Szent-Anna-utca 2527. számú lakásán.

Dr. BORBÉLY IMRE

FOGORVOS.

Lakik: Piac-utca 1711-ik szám alatt.

Rendel naponta d e 9—12-ig, délután 2—5-ig.

Odvas fogak vagy azok gyökereinek eltávolítását, fogtöméseket (plombirozás) arany, amalgam, amentrel stb. műfogak betételével a hiányzó tökéletes jóállítását, a fogak tisztítását szakértelemmel gyorsan eszközözi.

Előírása után készült, kitünő hatásnak bizonyult fogpaszta, szájvize és fogkefeje, kapbató Debreczenben az összes gyógyszerárakban, valamint Szentkirályi és Kalenda műiparú üzletében. Főraktár Muraközy gyógyszerárakban.

131

AZ „ISTVÁN“ GŐZMALOM TÁRSULAT

ÁRJEGYZÉKE

helyben kötelezettség nélkül

és az 1887. április hó 18-án Budapesten tartott általános magyar malom-gyűlésen megállapított s 1887. évi június 1-én életbeléptetett eladási fizetési és szállítási módozatokra vonatkozó egyezmények szerint.

Készpénz fizetés mellett, zsakkal együtt

100 kiló

A. Asztali dara nagy és aprószemű	16.—
B. Szinte » középszemű	15.—
0. Királyliszt	15.—
1. Lángliszt	14-80
2. Montliszt	14-04
3. Zsemlyeliszt 1-ső rendű	14-20
4. » 2-od »	13-80
5. Fehér kenyérliszt 1-ső rendű	13-20
6. Szinte » 2-od »	12-60
7. Közép kenyérliszt 1-ső rendű	12—
8. Szinte kenyérliszt 2-od rendű	11-40
8 1/2 Barna » 1-ső »	10-40
8 3/4 Szinte kenyérliszt 2-od » á 70 kg.	9—
9. Lábliszt	» 70 » 7-60
10. Veres liszt	» 50 » —
11. Finom korpa szákkal	» 50 » 4-60
12. Durva korpa szákkal	» 50 » 4-40

A finom és durva korpa árából eddig engedélyezett 5%-töli engedmény a fennmilitett egyezmény folytán szintén beszünttetett.

Debreczen, 1890. jan. 26.

Meghívás.

A HAJDU-NÁNÁSI TAKARÉKPÉNZTÁR RÉSZVENESEI

az 1891-ik évi febr. hó 22-én d. e. 10 órakor II-Nánáson a városháza nagytermében tartandó

ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSRE

tisztelettel meghivatnak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Igazgatói jelentés az 1890-ik üzleti év eredményéről.
2. Az 1890-ik évi zárszámadások bemutatása és elbírálása.
3. A felügyelő bizottság és a nagy választmány kiküldötteinek jelentése a mérleg és zárszámadások megvizsgálásáról, annak kapesán a felmentvény megadása az igazgatóság, felügyelő bizottság és tisztviselők részére.
4. Elnök és alelnök választás.
5. Kilépő választmányi tagok választása.

Pákoszdy Lajos,

elnök.

H I R D E T É S E K

a „DEBRECZEN“ részére **jutányos áron**

fölvétetnek a kiadóhivatalban.

A hirdetések vagy Szinay Gyulához (csapó-utcza, 383. sz.), vagy egyenesen a kiadóhivatalba [nagy-uj-utcza, 1702. sz.] küldendők